Kui Sa olled minnuga
Issand, ja ma Sinnuga.

Issand, wötta tiwa alla
Sionit so kogudust.
Omma Waimo wälja walla,
Anna rahho siggidust.
Jouame siis surma jöele,
Mötle siis ka meie peäle!
Sada armo rigist meid
Senna, kus So auu riik.

Wennad, öed olge röömsad,
Eilne Jummal ellab weel.
Temma saatmisseb on armsad,
Kui meil agga usklik meel.
Laulge kites Temma nimme,
Se teeb keikis paikus imme.
Sündko Temma tahtmimme,
Sega rahhul olleme.

Armsad Eesti wennad!

Minnewa aasta on möda läinud, ja keik sedda römo ja kurwastust möda winud, mis meie temma sees maitsesime. Mitto neist, kes aasta hakkatusses weel terwed ja tuggewad ollid, on mulla alla

läinud omma wiimist wäsimust sest ello tee käimisest ärrapuhkama. Mitto on, kes ennast koguniste ei tahha lasta römustada, sellepärast, et se, kedda ta hing armastas, on surma läbbi temmast lahkutud; se on talle nago olleks ta ihho liikmetest üks mahha raiutud, ja se haaw wallutab wägga kibbedaste ja ei tahha kogguniste järrele anda. Nenda se enne ikka olli, nenda se praego on, ja nenda ka se jäeb; inimesseb sündiwad ja surrewad. Lühhidelt on need kaks sanna: (sündiminne ja surrewinne) keine teise järrel suust wälja ööltud, ja ei sa egga kord selle peäle mötteltudgi, et sündimisse ja surma wahhel, keik se lühhikenne ja pitk ello aeg on. Keik römo laulud, öiskamisseb ja löbbusad päiwad, sõbrus ja armastus; agga ka keik mutto laulud, silma weepisarad, nukker meel, riidlemisseb, wihhastamisseb, kaddedus, kawtwalus ja keik muud nisuggused luggud, mis sündimisse ja surremisse wahhet häddaorrus reisimisseks mutab. Se on keigil ni teätaw ja tuttaw assi, egga polle mul tarwis selle ülle jutlusse otsa ülles wötta, mis minno suggusel hammugi ülle rinna tö on.